

Curățenia generală

Mai toată lumea îl privește chiorâș pe domnul J. Franks. Nici eu nu fac excepție de la regulă, dar caut să înțeleg poziția inflexibilă a domniei sale, ca reprezentant al FMI. Iar de aici înainte, lucrurile se văd cu totul altfel, pentru că nu mai contează nivelul simpatiei sau al antipatiei. În fond, noi am bătut la poarta FMI-ului, cerând un împrumut de care aveam nevoie ca aerul, iar organismul internațional n-a spus nu, trimițându-ni-l pe domnul Franks. Cu hârtiile pe masă, ne-am luat și noi și el cu mâinile de cap, constatând că am ajuns pe buza prăpastiei economice nu atât din cauza crizei, cât mai ales a realității că producem mai puțin decât consumăm. Ba chiar - după cum avea să afirme și Mihai Tănăsescu -, în loc să punem bani deoparte, ca polonezii, la vremea când ne lăudam cu creșterea economică, am îngroșat din plin masa de bugetari, dându-le și salarii mai atrăgătoare decât în mediul privat! Că, vorba aia, ca la noi la nimeni, drept care ne-am și trezi cu deficitul inadmisibil de 5,3% lăsat de guvernarea Tăriceanu, după aceea creștere de 8,5% care s-a dovedit și ea mai mult amăgitoare. Și iată-ne cu mâna întinsă la FMI, la UE și la Banca Mondială, în plină criză financiară internațională! Bun, cerem bani cu împrumut, ei sunt de acord să ni-i dea, chiar cu dobânda cea mai mică, dar nu ne convine deloc că ni se pun și câteva condiții absolut firești, pentru care îl privim chiorâș pe domnul Franks. O avea însă dreptul să se asigure că putem returna banii pe care FMI-ul ni-i împrumută? Categorie da, iar din această perspectivă condiția esențială de a scădea deficitul bugetar este absolut obligatorie, interesându-ne de fapt mai ales pe noi. Iar măsurile menite să conducă la acest obiectiv, implicit la revenirea creșterii economice ne aparțin efectiv, nefiind, deci, cerute sau impuse de delegația FMI. Așa am ajuns la ceea ce aș numi curățenia generală în mediile economice, la reducerile drastice de cheltuieli și personal în zona bugetară, la dureroasa mărire a TVA-ului și la măsuri mai ferme de combatere a evaziunii fiscale. Sigur, nu poate conveni nimănui din sectorul de stat că se reduc salariile și că se disponibilizează masiv, dovadă că sindicatele se află în plină ofensivă, dar era de multă vreme cazul să nu ne mai întindem dincolo de cât ne ține plapuma, să reducem la sânge birocrația și să jaful operat în buget de administrațiile publice. În același timp, încurajarea sectorului privat a fost și este o prioritate absolută pentru o economie care trebuie să se întoarcă la curba ascendentă, ceea ce în momentul de față este practic imposibil. Era, deci, logic ca domnul Franks să ceară imperativ guvernului Boc onorarea urgentă a datoriilor imense către firmele private, arierațele de circa două miliarde de euro fiind gura de oxigen vitală pentru repornirea motoarelor din acest sector care a fost și este practic decisiv pentru ieșirea economiei noastre din impas. În plus, ar trebui regândit rapid și sistemul apăsător de biruri care apasă pe salarii, unde nu mai puțin de 113 taxe și impozite fac ca 45% din lefurile românilor să se ducă, de fapt, la stat, în timp ce în Suedia, spre exemplu, există un singur impozit, nici mare și nici lat, într-o țară în care și protecția socială e absolut remarcabilă! Cam așa stau lucrurile și nu prea văd de ce l-am mai privi chiorâș pe domnul Franks. Deși, ca să spunem adevărurile până la capăt, implicarea sa în bătălia dintre băncile din România și clienții acestora e cel puțin nefirească și ne calcă pe bătătură.

Între două entități private nu are ce să caute nici chiar FMI-ul!...